

Rozhovor o knize **Osudová kaňka**

Jana: Zuzana Vittvarová je editorkou představované knihy.

Zuzana: Děkuji za představení.

Jana: Zuzano, proč ses rozhodla dát dohromady příběhy a vytvořit knihu?

Zuzana: Napadlo mě, že bych měla uctít naše rodiče, postavit jim ze slov, z vět malý pomník, ale také jsem chtěla připravit pro mladou generaci vzpomínky, které by měly ilustrovat dobu 50. let minulého století očima dítěte, které bylo vyvrženo na okraj dětské společnosti, dobu, kterou by už nechtělo prožít. A moje další ambice s knihou pro současné mladé – přála bych si, aby je příběhy poučily, že proti totalitám se musí bojovat.

Jana: Kdo jsou ti nebo ty, kteří přispěli svým vyprávěním do knihy?

Zuzana: Dcery sedláků, učitelů, lékařů, diplomatů, vojáků, úředníků, spisovatelů, dělníků, právníků, skautů, sportovců, obchodníků, řemeslníků, filosofů, ekonomů, politiků, stavitelů, architektů. Sociologická sonda do společnosti.

Jana: Kniha má poněkud zvláštní, možná neotřelý název. Proč?

Zuzana: Všechny protagonistky, které mi svěřily svůj příběh, měly pokažený, nevydařený, poničený osud, zkrátka POKAŇKANÝ. Našla jsem si takovou hezkou kaňku a pan grafik mi ji dal na přebal knihy.

Jana: Říkáš „svěřily svůj příběh“, ale nebylo to asi tak jednoduché, vid’.

Zuzana: Chtěla jsem, aby v publikovaných příbězích ženy hovořily především o svých pocitech, o svých přáních, zklamáních, o tom, jak ony cestovaly za tatínkem či maminkou do kriminálu, jak se snažily poslat sebemenší podporu, ať to byla fotografie nebo nějaký vlastní výrobek. Neměl to být příběh uvězněných, ani příběh dospělých, především maminek, kterým zůstala na krku starost o holé přežití na „svobodě“, šlo mi o pohled dítěte.

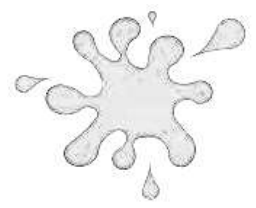
Jana: Podařilo se?

Zuzana: Bylo to docela náročné. Někdy jsem si s budoucí autorkou sedla, ona vyprávěla o své historii, já jsem naslouchala a pak jsem se otázkami pomalu dostávala k tomu, že přede mnou příběh vzniká, zatím jen jako nezapsané vyprávění. Nic jsem neupravovala, snad gramatické nedostatky, ale všechno ostatní je autentické, text odráží duši zpovídaného člověka. Někdy mi vyprávění přišlo elektronicky a já jsem se občas utopila v slzách. Psychicky vyčerpávající čtení.

Jana: Zuzano, Ty jsi ekonom. Jak se získaly peníze na knihu?

Zuzana: Těžko, ale našli se malí dárci a jeden velký sponzor, jehož dědeček byl také uvězněn, protože vlastnil textilní továrnu.

Jana: A co estetická stránka?

Zuzana: Mojí velkou ambicí byla snaha o to, aby kniha byla krásná.

